

[Jørgen Jørgensen.]

Fald er en udvidet Produktion af Landbrugets Varer helt afhængig af, at vi faar Korn og Foderstoffer ind i Landet.

Under de foreliggende Vilkaar maa det siges, at vore Erhverv har gjort et godt Arbejde, der er arbejdet godt baade inden for Landbrug og Industri. For det kommende Aar anslaaes Landbrugsproduktionen til Eksport til 1 200—1 300 Mill. Kr. og Industriproduktionen til 500—600 Mill. Kr., altsaa et Beløb paa tilsammen mellem 1 700 og 1 800 Mill. Kr. Det er ikke et lille Tal, men det er ikke nok, saafremt vi baade skal holde det Forbrug, vi har, og samtidig samle noget paa Lager. Det er det, vi ikke har kunnet det sidste Aar, hvor vi har købt for 500—600 Mill. Kr. mere, end vi har solgt, og derved faaet den Gæld til England, som der har været talt en hel Del om.

I og for sig er der ikke noget galt i, at vi har købt for mere, end vi har solgt, det er jo en Nødvendighed, hvis vi skal udvide Produktionen, og hvis vi skal samle noget paa Lager. I og for sig er der derfor ikke saa meget at sige til, at vi har faaet denne Gæld til Udlandet, forudsat at de Varer, vi har faaet hjem, er købt til rimelige Priser, og at det er Varer, som kan være til Nytte i Produktionen, men det kan i hvert Fald nok siges, at der ikke paa alle Felter har været den Paapasselighed og Kontrol med, hvilke Varer der kom ind, som der skulde have været. Efter min Mening er der kommet for mange dyre og daarlige og ikke strengt nødvendige Varer her til Landet. Det har vi alle et Ansvar for, fordi vi i Efteraaret 1945 alle mere eller mindre var med til at forlange Import af næsten alle mulige Ting, Kaffe, Tobak og mange andre Forbrugsvarer, som ikke kan siges at være absolutte Livsfornødenheder. Vi har derfor alle Ansvar for, at Importen i 1946 blev saa stor og kom til at omfatte Varer, som ikke kan siges at være strengt nødvendige, hverken i Forbruget eller i Produktionen, men naturligvis er det Regeringen, som har det største Ansvar; Regeringen burde paa et tidligere Tidspunkt have grebet ind og standset Indførselen af unødvendige Ting. Jeg har Ret til at sige dette, fordi vi fra mit Partis Side paa et tidligt Tidspunkt har opfordret Regeringen til i højere Grad at holde igen over for den ikke strengt nødvendige Indførsel af Varer i 1946.

Nu er vi altsaa i den Stilling, at vi for det kommende Aar maa indrette os paa ikke at købe for mere, end vi sælger, og det betyder en Nedsættelse af Importen, sammenlignet med 1946-Importen, paa 500—600

Mill. Kr. Denne Nedsækering kan ikke foregaa, uden at den vil mærkes føleligt af hele Befolkningen. Er den nødvendig for Landets Produktion og Økonomi, maa vi bøje os, men man maa stille det Krav, naar Livsgoderne skal sættes ned for Befolkningen, at Nedsættelsen foretages ligeligt. De daglige Livsfornødenheder maa sikres hvert Hjem i Landet i samme Maal. Nedsækeringen af Importen maa ikke føre til, at de mere velhavende i Samfundet faar en gunstigere Stilling end Smaakaarsfolk. Jeg tror, den danske Befolkning vil kunne affinde sig med mindre Forbrug, naar blot man forstaar Nødvendigheden deraf og er klar over, at dette mindre Forbrug gælder alle i Samfundet. Nedsættelsen af Importen kan og vil derfor føre til, at Rationeringen paa adskillige Omraader maa udvides, saa at enhver kan sikres sin Part af de Varer, der er til Raadighed, naar det gælder Livsfornødenheder.

Den Kødrationering, som den højtærede Minister har bebudet, er jo ikke en egentlig Rationering, den er et Forsøg paa en bedre Fordeling, navnlig i Byerne, af det Kød, der er til Raadighed, end den Fordeling, der i Øjeblikket foregaa. Jeg er heller ikke saa overbevist om, at den nye foreslaaede Ordning vil virke helt tilfredsstillende. Jeg maa ogsaa mene, at det fra den højtærede Handelsministers Side kun er tænkt som et Forsøg, og hvis det skulde vise sig, at den Ordning, Ministeren nu vil sætte i Kraft, ikke virker efter sin Hensigt, maa hele Spørgsmaalet om en virkelig og rationel Kødordning tages op. Jeg tror, der vil være et og andet at gøre for Københavns Vedkommende med Hensyn til Fordeling af Kød og Flæsk til Københavns Befolkning. Naar der kommer en saa stor Forsyning, som normalt Aaret igennem kommer til København, en Forsyning, der nogenlunde svarer til, hvad der kom til København i Tiden før Krigen, maa det kunne fordeles til Forbrugerne paa en mere rimelig Maade, end Tilfældet er.

Jeg vil meget henstille, at man undersøger, om selve Grundlaget for Fordelingen herinde, fra Producenterne til Grossisterne og ud til Detailhandelen, helt svarer til Tiden, om ikke Grundlaget for denne Fordeling er, hvad man købte i Aarene før Krigen, da det Kød, der kom til København, blev benyttet ikke alene til Befolkningen i København, men til Produktion af Kødvarer, der gik videre ud i Handelen i det øvrige Land. Hele dette Grundlag for Fordelingen bør nøje undersøges for at fremskaffe den ligeligst mulige Fordeling af de Kød-